

Fortsätt er kamp och upphör med all kamp

Gudomliga och glädjefyllda välsignelser, mina älskade vänner. Era uppgifter blir mer glädjefyllda, mer berikande, mer märkbart meningsfulla. Era inre vägar bringar en yttre mening till era liv. Allteftersom er sammanslutning växer, måste den renande processen vara en orubblig biprodukt, mina käraste. Allteftersom ni renar er själva inombords och lämnar aspekter av er personlighet bakom er som inte är förenliga med ert nya uppvaknande jag, måste denna Pathwork-entitet också göra samma sak.

Vi börjar nu en ny arbetssäsong. Mycket expansion, spänning, uppfyllelse och många utmaningar väntar er. Även de oundvikliga svårigheterna måste i slutänden omvandlas till steg som leder till ökad harmoni och extas.

I den stora planen, också kallad frälsningsplanen, är den jordiska sfären menad att gradvis förändras till en mer andlig hemvist fylld av enhet, harmoni och ljus. Detta kan naturligtvis inte vara en process som ges utifrån. Den kan endast komma till stånd genom att medvetandet hos jordens invånare transformeras. Transformationen av medvetande kommer till stånd som en följd av ett mödosamt inre arbete – arbetet att konfrontera och rena sig själv – vilket leder till att ni hittar djupare inre nivåer av verkligheten som hittills var avskurna från ert medvetna jag.

Allteftersom jorden transformeras, kan de enskilda medvetandena som inte kan och inte kommer att följa den här processen för växande och utveckling att skapa en ny hemvist, med betingelser som liknar dem som fortfarande råder i den här jordiska sfären. Dessa betingelser har dock redan börjat förändras hos en relativt liten del av jordens invånare. Allteftersom tiden går, kommer antalet av dem som bidrar till förändringen att öka. Er specifika väg utgör ett kraftfullt medel för att åstadkomma den här förändringen på kortast möjliga tid. Vad som i annat fall skulle kunna ta många inkarnationer för individen, skulle kunna åstadkommas under en livstid om denna väg verkligen följdes till sin maximala potential. Sådana transformationer har redan bevitnats bland er och upplevs av vissa av er som en stark känsla av att bli återfödd under denna själva livstid.

Jag skulle vilja diskutera en särskild aspekt av denna medvetandetransformation, med särskilt fokus på det som tidigare diskuterades endast generellt. Mänsklighetens största fängelse, ur vilket

all rädsla och smärta och lidande springer, är den dualitet som människans sinne är insnärjt i. Massans sinne bygger då upp en miljö och skapar betingelser som uttrycker denna benägenhet hos medvetandet. Det är kanske den svåraste uppgiften på utvecklingens resa att tränga igenom denna synbarliga verklighet, det vill säga att världen är dualistisk.

Ni tycks vara placerade i en helt objektiv värld, helt fixerad och färdig. Alla betingelser och naturlagar tycks utgöra oföränderliga realiteter som ert medvetandetillstånd inte har något som helst inflytande på. Att underkasta sig den här falska verkligheten tycks i hög grad utgöra den mest "realistiska" och förståndiga acceptansen av livet. Problemet är att det i viss grad faktiskt är så. Det är nödvändigt att acceptera världen så som ni upplever och hanterar den på dess egna villkor. För även efter att ert eget medvetande börjar förändras och transcendera den här verkligheten, förblir massans sinne fortfarande intakt. I detta övergångstillstånd lever individen i båda verkligheterna. Han eller hon accepterar fullt ut den skapade dualistiska verkligheten, men erkänner samtidigt den nya synen som gradvis träder fram genom dimman. De flesta av er känner till denna nya syn i ert sinne, men få av er har börjat uppleva dess verklighet ens emellanåt: den absoluta vetenskapen om att det bara finns gott, att det finns evigt liv, frid, glädje, hänförelse, mening, att det inte finns något att vara rädd för, att det inte finns någon mer smärta. Denna slutgiltiga verklighet inrymmer också vetenskapen om att du skapar din värld, dina betingelser, din omgivning. I stället för att tynga er, ger denna vetenskap en enorm känsla av befrielse och trygghet.

Att inte acceptera den dualistiska världens villkor – på grund av den diffusa vetenskapen om ett annat tillstånd som kan uppnås – är en förvillelse. Det uttrycker den barnsliga önskan om att erhålla allmakt på ett billigt och enkelt sätt. De som hemfaller åt den lurar sig att tro att de kan undvika – genom en ren, yttre viljeakt – de utvecklingsstadier som ibland måste innefatta ett tillfälligt lidande. Vi har således den synbarliga paradoxen att glimtar av den slutgiltiga verkligheten på ett falskt sätt leder till mer överklighet, än om man inte skymtar den alls och fullt ut accepterar den dualistiska massillusionens villkor. Men när begränsningarna i dessa livsbetingelser accepteras fullt ut och personligheten hanterar dem ärligt, modigt, fruktbart och konstruktivt, då fortsätter den inre utvecklingsprocessen organiskt och sinnet börjar omfatta andra visioner som tidigare var osynliga. Att fullt ut hantera den begränsade verkligheten måste innefatta en process av rigoröst inre arbete, så som denna väg erbjuder.

Framsteg i detta inre arbete medför många förändringar – förändring av inställningar, intentionalitet, känslor, åsikter, av din världsbild och, slutligen, förändringar i hur verkligheten uppfattas. Ett enkelt och aktuellt exempel på en mycket praktisk nivå, är precis vad ni alla ständigt upplever på denna väg. Ni börjar med att se ett visst tillstånd i era liv på ett specifikt sätt. Låt oss säga att du är övertygad om att du är ett offer för omständigheterna, att andra människor åsamkar dig stora oförrätter, att du inte har någon möjlighet att förändra dessa förhållanden såvida inte de

andra förändrar sin inställning till och sitt beteende mot dig. De flesta av er har känt något sådant. I en sådan situation börjar ni med en mycket bestämt hållen övertygelse. Allting som du kan observera ger stöd åt den här övertygelsen. Ju mer övertygad du är, desto mer ”bevis” kommer du i själva verket att kunna samla vad gäller hur riktig din övertygelse är. Denna självupprätthållande onda cirkel, denna lag som manipulerar din syn enligt din övertygelse, snärjer in sinnet på ett sätt som är mycket svårt att övervinna.

Endast som ett resultat av ett stort mått god vilja från din sida att öppna ditt sinne, att släppa taget – åtminstone tillfälligt – om din övertygelse, kommer du att börja se nya aspekter som du aldrig någonsin tidigare kunde se. Du kommer kanske att se hur du aktivt bidrog till situationen som tycktes lägga allt ansvar på den andra personen. På ännu djupare nivåer kanske du ser en viss intentionalitet att skapa en negativ situation. Denna insikt kommer automatiskt att skifta hela bilden. Inte att den nu kommer att lägga all skuldbörda på dig och nödvändigtvis göra den tidigare skurken till ett offer, men du kommer troligen att se hur ni ömsesidigt påverkade varandra.

Denna förståelse kommer att vidga dina vyer. Du kommer snart att börja se aspekter hos dig själv och hos de andra inblandade som du tidigare inte uppfattade – både bra och dåliga, gynnsamma och ogynnsamma. Inunder dualiteten av bra kontra dåligt, kommer du en dag att finna en slutgiltig, oföränderlig nivå av sanning där allt är bra på ett nytt, annorlunda, levande och mycket dynamiskt sätt.

Jag har använt ett välbekant exempel som demonstrerar processen av att utvidga den mänskliga synen till nya realiteter. Här kan ni se att den tidigare begränsningen var oriktig, främst på grund av dess exklusivitet. Bilden sågs tagen ur sitt sammanhang där vissa delar saknades och utan kännedomen om dessa förvrängdes hela bilden. Den var inte falsk för att din syn nödvändigtvis var osann i sig, utan den var falsk för att väsentliga delar som är nödvändiga för att se bilden i sin helhet utelämnades. Vad jag försöker förmedla är att det finns många nivåer av verkligheten som gör sig gällande för en och samma situation, betingelse, omständighet. Genom att veta detta, kommer ni att akta er för snabba omdömen och ni kommer att ta ansvaret att söka, att treva, att göra ansträngningen för att vidga er syn.

Samma process gäller för världen och dess naturlagar, så som ni känner till dem. Er världsbild har sin grund i en mycket ofullständig syn där er begränsade uppfattningsförmåga filtrerar vad som går in i ert medvetande. Ni ser endast det som framstår som mest uppenbart och ni ser det på en helt ytlig nivå. Men allteftersom ni växer, när er uppfattning av verkligheten vad gäller era personliga omständigheter vidgas, börjar er uppfattning av skapelsen att förändras, att vidgas och fördjupas. Ni skymtar samband som ni tidigare aldrig har sett och som nu är lika uppenbara som den begränsade verklighet som ni tidigare upplevde.

Den dualistiska världsbilden tycks vara ett obestridligt faktum. Att inte se er värld i termer av motsatser, av dualitet, framstår som den grövsta formen av villfarelse. Och det är verkligen sant att dualiteten är ett faktum på framträdandets nivå. Livet tycks dö, ondskan lurar alltid någonstans i skuggorna oavsett hur mycket gott som också existerar. Ljuset motarbetar mörkret, natten motarbetar dagen, där det finns hälsa finns det också sjuklighet. Samtidigt väntar en annan verklighet på att erkännas under motsatsernas nivå. Eftersom det medför smärta och anspänning att leva på dualitetens nivå, är det själens största längtan att hitta sanningens djupare nivå. Längtan finns, som jag ofta nämnde, oavsett om en person är medveten om den eller inte. Den fyller hjärtat, just eftersom det ligger inom en persons potential att vakna in i denna nya medvetandenivå vid någon tidpunkt på hans eller hennes utvecklingsresa.

Jag har talat om detta tidigare. Jag nämner det nu eftersom jag vill visa er mer specifikt hur denna nya nivå av att uppfatta och vara kan uppnås. Ni måste klart förstå att detta mål inte kan nås genom att enbart använda den yttre viljan. Det kan inte uppnås som ett resultat av filosofiska spekulationer eller teoretisk kunskap, eller ens som ett resultat av specifika övningar, metoder eller discipliner. Förändringen i medvetandet sker helt och hållet på grund av en intensiv personlig reningsprocess, som, till att börja med, alltid handlar om de mest vardagliga sakerna i ditt praktiska liv, om dina inställningar till dem och till din omgivning. Praktiska vardagliga angelägenheter är alltid ett uttryck för inre, subtila och slutligen andliga inställningar. Att hoppa över dem och betrakta dem som irrelevanta leder endast till ytterligare separation – dualiteten av andlighet kontra det praktiska livet – och därmed slutligen till en bedräglig andlighet som inte är grundad i nuet. Detta är anledningen till att ni finner denna väg vara så intensivt praktisk och fullständigt förenlig med ert materiella liv, era dagliga aktiviteter och era mål. Denna väg är inte bara förenlig med ert dagliga liv, utan det dagliga livet utgör en upptäckt av och ett uttryck för de mest subtila andliga eller – eller anti-andliga – inställningarna.

Låt oss nu försöka vara lite mer specifika vad gäller att uppnå det nya medvetandet där skapelsen inte längre uppfattas i dualistiska termer. Vi kanske borde börja med att påpeka hur smärtsam och skrämmande dualiteten faktiskt är. För detta tas ofta så för givet att ni inte ens kan uppfatta smärtan och rädslan. Ni känner inte till något annat. Detta är allt som finns, så hur skulle ni ens kunna känna er tyngda av den? Dynamiken liknar den hos ett barn som knappt känner sina smärtsamma betingelser, helt enkelt för att det inte vet vilka andra bättre betingelser som skulle kunna finnas. För att ändra befintliga betingelser, måste man känna att de är så önskaade att ansträngningen är väl värd att ta. Men man behöver också veta att de kan förändras, att andra möjligheter verkligen finns.

De flesta människor vet inte att dualiteten är smärtsam eller hur smärtsam den egentligen är. Inte heller vet de att det finns en annan uppfattningsförmåga och ett annat synsätt, ett annat sätt att leva, som helt avlägsnar den här smärtan. När man lever fångad i dualitetens begränsade värld, är man alltid rädd för det oönskade och stretar bort från det i riktning mot det önskvärda. Just detta stretande är ytterst smärtsamt och ångestskapande, men det blir medvetet först efter att en hel del kraftigt reningsarbete har åstadkommit, så som det arbete som ni är engagerade i nu. Om man försöker avlägsna en specifik spänning innan reningsarbetet fullt ut utgör en del av det dagliga livet, kommer viktiga steg att hoppas över och processen kan inte ske på ett organiskt, grundat sätt. Det jag nu ska diskutera kanske alltså ännu inte passar för ett antal av mina vänner, men jag tror att det kommer att hjälpa er alla att förstå vissa av dessa aspekter, även innan ni är redo att lägga tonvikten på denna nya fas på er personliga väg. Om ni kan fånga vissa av mina ord, kan det hjälpa er att fördjupa er förståelse av er själva redan när ni gör det enkla reningsarbetet.

När vi betraktar verkligheten och den djupare sanningen, talar vi uppenbarligen om olika sinnestillstånd. Om sinnet blir mer befäst i den smärtsamma, skrämmande dualismen genom att streta bort från det oönskade alternativet, så följer av det att man måste ge upp detta stretande. Men hur kan jag säga till er att inte önska er lycka i motsats till lidande, liv i motsats till död, hälsa i motsats till sjukdom? Ni skulle knappast vara mänskliga om ni inte innerligt skulle önska er lycka, liv, hälsa.

Men det finns ett sinnestillstånd där stretandet slappnar av, där det oönskade kan hanteras i en nästan liknande anda och inställning som det önskvärda. Detta kan tyckas mycket konstigt för er nu, men jag säger er i sanning, mina älskade vänner, att det verkligen är så. Kanske det första steget i riktning mot detta särskilda tillstånd är att uppmärksamma biprodukterna i era känslor, tankar och inställningar när ni upplever antingen ett önskvärt eller oönskat tillstånd. Om det önskvärda inträffar, är det mycket troligt att du känner en tilltro till Herren, att du upplever hans verklighet och får kontakt med Kristus i det inre. Du kan glädjas i vetskapen om att allt är bra i den här världen.

Jag vänder mig nu till individer som faktiskt tror på och understundom kan uppleva en andlig verklighet bortom den jordiska verkligheten, och inte till människor som aldrig har upplevt den varandenivån. Det är oändligt mycket svårare att behålla samma tilltro, samma vetande, när de oönskade upplevelserna uppstår. Känslorna svänger omedelbart som nålen i en kompass. Börja bara att observera dina sinnesstämningar. När kommer tvivel upp? Vad framkallar tvivel? Är det inte alltid på något sätt kopplat till huruvida det önskade målet uppnås eller inte?

Den kristnade personen upplever inte dessa svängningar. Den yttre upplevelsen påverkar inte på något sätt vilken nivå av verkligheten han eller hon står i förbindelse med. Det är verkligen sant

att en sådan person inte reagerar på smärta annorlunda än på behag. På detta sätt blir smärta och behag verkligen ett och samma. En sådan person, för att uttrycka det annorlunda, transcenderar dualiteten.

Denna slags frigörelse från behag eller smärta främjas starkt av österländska religioner, såväl som av de västerländska mystikerna. Dessa discipliner negerar världslig uppfyllelse och betraktar det som en motsats till målet att förverkliga sig andligt. Strävan efter frigörelse leder till alla discipliner av asketism och avsiktligt tillfogat lidande. Värdefulla som dessa metoder kan vara upp till en viss grad, är det dock inte så att den avsiktliga negationen av det önskvärda leder till ett liknande dualistiskt tillstånd, bara att man har närmat sig det från andra hållet? Den som förnekar det oönskade skiljer sig inte mycket från den som förnekar det önskvärda och inte tillåter sig att glädjas åt det.

Det finns också en annan slags motsägelse som har lett till mycket förvirring i det mänskliga sinnet, särskilt bland andliga aspiranter. Om Guds vilja, som andliga lärare och siare hävdar, är att du ska vara lycklig, att du ska bli uppfylld som människa, vara frisk, må väl, att du ska läka när du är sjuk, ha ett givande och framgångsrikt liv, hur kan du då negera detta liv som skaparen har gett dig? Verkar det rätt att avstå från hela den materiella tillvaron och förneka dess önskvärda aspekter på grund av att du vet att det finns ett djupare, mycket mer beständigt sinnestillstånd där du kan uppleva livet och uppfyllelse utan de avbrott som obönhörligen utgör en del av det dualistiska sinnestillståndet?

Alla dessa frågor tycks vara fyllda med konflikter och motsägelser – åtminstone på denna nivå av verkligheten. I en djupare bemärkelse finns det inte några motsättningar överhuvudtaget. Det är fullt möjligt att glädja sig åt världsliga uppfyllelser som ett uttryck för inre tillstånd, medan man inte längre stretar mot det ena tillståndet och bort från det andra. Den senare inställningen kan bara finnas när du djupt inom dig vet att i slutändan finns Guds verklighet, det eviga livet och uppfyllelse och välbefinnande på alla tänkbara sätt. På grund av att du har uppnått ett tillstånd utan stretande, får du en glimt av och upplever till slut den här andra verkligheten. Eller du kan avstå från stretandet på grund av att du har fått en glimt av detta tillstånd. Man måste närma sig det från båda håll.

Det skulle vara praktiskt taget omöjligt att börja med att försöka känna på samma sätt kring två motsatser. Ni kan omöjligen få er själva att reagera på samma sätt på behag som smärta. Det är en naturlig rörelse för den mänskliga manifestationen att streta mot behag och bort från smärta. Till och med rädslan för och förnekelsen av njutning som ni ofta stöter på, utgör i grunden inte något annat än en annan version av att vara rädd för och förneka smärta. Hur ska man då börja, kanske ni med rätta frågar. Så länge det finns en spänning mellan två motsatser av en dualitet, måste man

leva i rädsla, i inre spänning och du kan inte förverkliga ditt slutgiltiga, enhetliga tillstånd där det inte finns någon död eller smärta.

Sättet att gå till väga med det i början är att stå tillbaka och verkligen observera dina reaktioner på smärta och behag, på livet och döden. Dessa reaktioner innehåller en hel del material som ni behöver se klart, men som ni i allmänhet ignorerar. Reaktionerna har blivit en självklarhet, så att ni inte kan se skogen för alla träd. Rädsla och begär är endast de vanligaste gemensamma nämnarna som betecknar en mängd andra känslor och inställningar. I er rädsla för död och för smärta och i rörelsen där ni stretar bort från dem, finns det vanligtvis en hel del ilska, bitterhet och harm. Dessa känslor är inte riktade mot en specifik person eller gudom. De bildar ett mer allmänt, diffust, men likväl mycket distinkt sinnestillstånd. Dessa bittra och arga känslor blir så absorberade i systemet, att de själva omvandlas till den smärta som ni strävar bort från. Vad som började med en liten smärtyttring och som smidigt och relativt snart skulle kunna lösa upp sig, blir mer befäst och förvärrat. Det är återigen inte så mycket de arga känslorna i sig som deras förträngning och undertryckande som ger upphov till spänningen. Det faktum att du är omedveten om dem och att de därmed kan existera under ytan, orsakar den skadliga effekten. Du behöver därför göra dessa reaktioner mycket klara och medvetna.

Detta är på ett sätt svårare än med ilska riktad mot specifika individer och specifika händelser. Den senare ilskan kan gå emot din idealiserade självbild, dina moraliska normer, din övergripande personlighet, men den förra ilskan känns mycket irrationell och orimlig. En vanlig person kan vara rädd för att det är ett symptom på galenskap om man är förargad på vad livet är känt för att vara. Hur kan man "rimligen" harmas över att döden finns? Hur kan man vara arg kring det? Hur kan man ens vara arg kring att du, som alla andra människor, ibland blir sjuk och lider av smärta? Ändå finns det ett raseri mot livet och skapelsen i alla mänskliga själar innan det enade, smärtfria tillståndet där det inte finns någon död har förverkligats. Känslan är, om den skulle artikuleras: Hur kan livet – Gud – vara så grym att han vid slutet av ens tillvaro pådyvlar en oundviklig händelse som är outgrundlig, som är helt okänd, som är djupt hotande eftersom den kan vara slutet på ens varande?

Oavsett hur vissa individer som har kommit att omfamna ateismen hävdar att de har accepterat tanken på att de inte längre kommer att existera när de dör, ligger i just denna "acceptans" det ultimata raseriet. Ateismen i sig är ett uttryck för en extrem bitterhet mot en skapelse som tycks vara så fullständigt meningslös och godtycklig att det inte finns någon utväg. Ateismen är den rörelse som stänger ute all känslighet och mottaglighet för att förnimma djupare och andra realiteter.

Det kan aldrig finnas någon genuin ”acceptans” av att avsluta sitt varande. En sådan falsk acceptans utgör alltid antingen en arg, bitter resignation eller en förtvivlan över livet och dess smärtor. En acceptans av det eviga livet kan emellertid också härröra från samma anledningar av fruktan. Ni behöver således gå igenom er inre rädsla och er tidigare omedvetna ilska, bitterhet eller raseri över livet för att det påför er död och smärta, för att det försätter er i en situation där ni finner er vara hjälplösa mot dessa allmängiltiga mänskliga erfarenheter. Allteftersom ni blir medvetna om dessa känslor och accepterar deras uppenbara orimlighet och barnslighet, kommer ni att kunna se nya samband. Ni kommer att se hur dessa icke erkända känslor har kanaliserats och på vilket särskilt sätt de har funnit sitt uttryck. Eftersom detta slags avledande aldrig kan leda till klarhet och sanning, till harmoni och enhet, leder avledandet dig längre bort från uppfyllelsen av din själs längtan – nämligen den sanna inre kännedom om det enhetliga tillståndet.

Ju mindre medveten du är om vad du känner kring dessa mycket allmänna existentiella frågor i livet, desto mer irrationella kommer dessa känslor att bli; ju mindre du kan tillåta dig att konfrontera dem – eller du tror så – desto mer avledda kommer de att vara. Du blir mer insnärjd i det dualistiska tillståndet med alla dess smärtsamma spänningar och oro. Förnekad rädsla skapar mer rädsla. Förnekad längtan och förnekat begär skapar oro, inte frid. Endast modet att gå igenom dessa känslor kommer att rena dem, tills de framträder som guld gör i alkemistens händer. Både rädslan och begäret kommer att bli en drivkraft, i den mest positiva bemärkelsen, för att upptäcka att i din längtan finns det en kärna av en sann vetskap om uppfyllelsens verklighet.

Ur detta tillstånd där din irrationella känsla transmuteras, kommer, först långsamt och med många avbrott, ett tillstånd där du vill ha livet inte för att du är rädd för döden, utan för att du vet att det inte finns någon död. Du vet att när du lämnar kroppen ges ett bättre liv. Dessa ord har ofta talats, men de upplevs sällan som en inre sanning. För att göra det, måste ett specifikt tillvägagångssätt på er väg, så som jag här skisserar, eftersträvas. Det är en stor skillnad mellan att hänga sig kvar vid livet för att du är rädd för att allt du är och har blivit ska förintas, och att bejaka livet för att du värnar om uppgiften som ditt liv på jorden innebär. Du kan glädjas åt att föra in delar av det större, verkliga livet i detta begränsade dualistiska plan och därigenom förändliga materien som du tillfälligt bebor.

Samma sak gäller för smärta och smärtsamma upplevelser. Om man misstänker att smärtan utgör den slutgiltiga verkligheten, måste det finnas mycket ilska knuten till upplevelsen av den. Om man antar att smärtan endast kommer till livets styvbarn, måste även detta skapa bitterhet och raseri. Dessa känslor förstärker ofta smärtan, förlänger den, tills smärtan kan bli den medicin som den är menad att vara. Du kan då använda den som indikator på dessa andra känslor, för att lista ut och bli starkt medveten om dem. Om du försvarar dig mot smärta även på den djupaste möjliga psykiska nivån, uppstår en åtstramning som förhindrar läkning. Att läka kräver en djup – och mer

än fysisk – avslappning av hela det mänskliga systemet för att få kontakt med de ständigt närvarande gudomliga läkande strömmarna som tränger igenom allting som är. Ett system som försvaras mot allmängiltiga mänskliga upplevelser såsom smärta, lidande och död, eller mot ens egna känslor av raseri och bitterhet kring det som tycks vara vettlöst att göra motstånd mot och invända mot – befinner sig i ett spänt tillstånd och är därför oförmöget att läka sig självt.

Tillståndet där det finns en djup avslappning i kroppen, sinnet och det kännande jaget, frambringar inställningen som jag beskrev i början av det här föredraget, ett tillstånd som kan tyckas omöjligt att någonsin uppnå. Detta slags jämnmod uttrycker inte ett åsidosättande av jordiskt välbehag och livet i kroppen, men det finns där inte heller någon rädsla för deras frånvaro. Människor i detta tillstånd rusar inte in i döden och smärtan, utan känner en inre frid på grund av att glimtarna av Verkligheten följer i en snabbare följd. Detta beror på att de ingående har börjat observera sina reaktioner på sina rädslor och begär i samband med livet och döden, behag och smärta. Allteftersom dessa observationer blir mer ärliga, mer tydligt definierade, mer obundna – medan det som observeras inte förväxlas med vem personen är som en helhet – börjar ett nytt sinnestillstånd, det förenade sinnestillståndet, automatiskt och oupphörligt, om än aldrig så långsamt, att ta plats.

Mina älskade vänner, försök alltså att tänka på allt detta och börja en ny syn och riktning, varhelst det är möjligt, på era individuella vägar. Det kommer att förbereda er för den stora sammansmältningen som i slutänden måste komma till stånd för varje skapad varelse, en sammansmältning som inte längre känner till det dualistiska sinnestillståndets smärta och separation.

När ni söker i den här riktningen, kommer ni också återigen att hitta en ”omvänd enhet” som, på sitt eget sätt, kommer att hjälpa er att förstå ert eget sinnes natur som är genomsyrat av dualistiska förvirringar. Detta är det faktum att ni ofta tror att ni är rädda för den ena änden av spektret och strävar efter och önskar den motsatta änden av det. Men när ni konfronterar era verkliga känslor, i motsats till er illusion om er själva, upptäcker ni att ni åtminstone på en viktig intentionalitetsnivå är rädda för den synbarliga önskvärda änden, kanske precis lika mycket som den som ni medvetet är rädda för. Ni förverkligar således rädslans ”enhet”. Livet fruktas lika mycket som döden, behag lika mycket som smärta, framgång lika mycket som misslyckande. Ur denna ”omvända enhet” kan en verklig enhet växa, när man förstår rädslans natur i båda ändarna av spektrumet.

Allteftersom du kommer i kontakt med båda rädslorna, har du oavsiktligt uppnått en viss grad av jämnmod. Spänningen slappnar automatiskt av och du ställs då inför frågan om tilltro. Det kommer en punkt på er väg när det handlar om just detta. Vill du vara öppen för ditt omgivande universum och betrakta det ur perspektivet av berättigande tilltro? Ser du enbart, kanske du i ilska och bitterhet vill se, fragmenten av livet tagna ur sin kontext och som tycks innebära grymhet och

meningslöshet? Den här frågan kan uppta er i årtal av allvarlig och vacker kamp, den mest ädla kampen i människans själ. Men tiden måste komma när inre, djupt upplevda svar kommer att visa sig.

Negationen av sanning, skönhet, kärlek och skapelsens mening, har alltid sin upprinnelse i bitterhet, rädsla och ilska. Dessa inställningar kan endast framkalla fler rättfärdiganden av en sådan negation och dölja utsikterna som ger plats för det mest realistiskt grundade bejakandet av alla motsatser – av livet och döden, behag och smärta, ljus och mörker.

När du kan vidmakthålla denna syn även när du befinner dig i smärta, när du kan veta att Gud gör det rätt samtidigt som du står inför det Stora Okända – oavsett hur nära eller långt borta det kan vara – kommer ditt sinne att stillas. Kampen som försöker hitta en väg ut ur dualitetens smärta, bara för att dra ihop nätet tätare av kampens självaste natur, kommer att ha upphört. Den spända rörelsen bort från det ena och mot det andra ”målet”, kommer att upphöra och den underliggande enheten av allt liv kommer att upplevas.

Förväxla dock inte upphörandet av en slags kamp på en viss nivå med apati, passivitet och avsaknad av initiativ. Ni vet mycket väl hur viktig er engagerade, aktiva ansträngning är, hur ädla er kamp är, som jag påpekar om och om igen. Kampen på en nivå, på ett visst sätt, är nödvändig. Den utgör den oundvikliga förutsättningen för att plöja igenom sinnets labyrinter. Kampen på en annan nivå, på ett annat sätt, utgör den rörelse som krusar vattnet och förhindrar friden som flödar från det Mest Heliga.

Precis här finns en annan av dualiteterna som existerar i er värld, nämligen den vad gäller kampen. Många andliga rörelser negerar helt dess nödvändighet och förespråkar frigörelsen, inte bara från världsliga saker, utan från all strävan. De har helt rätt i detta att de känner till det som jag här försöker få er att se. De tänker på den nivån där rädsla och begär tillintetgör enhet och fångar sinnet i djupare illusioner av världen. Men de har inte kontakt med den nivå av personligheten som behöver sträva och kämpa. De blundar för att det finns en sund och konstruktiv kamp. Fallgropen med detta tillvägagångssätt är att det genom själva sin ensidighet, från ett subtilt håll, återigen leder till mer dualitet och därmed förvränger den frid som kan upplevas, till en början endast emellanåt, till ett passivt stillestånd.

Sedan har ni andliga inriktningar som förespråkar kampen och arbetet. De har också rätt. De känner till dess nödvändighet och hjälper anhängarna att mobilisera energierna och uthålligheten. Men de blundar ofta för den andra nivån, där kampen motverkar syftet och bara krusar vattnet och gör det mer stormigt.

För er, mina vänner, visar jag sanningen i båda ändarna av just denna mänskliga splittring. Fortsätt er kamp och upphör med all kamp. Treva efter var kampen måste fortsätta och var den måste upphöra. Och ni kommer vid någon tidpunkt att uppleva den ojämförliga friden i att inte längre vara rädda för vad ni inte vill ha och inte längre oroligt och spänt sträcka er efter vad ni vill ha. Ni kommer att veta att allting som någonsin kan vara önskvärt finns precis här, nåbart just nu, alltid närvarande vid era fingertoppar. Allting som ni är rädda för och stretar bort från är inte något annat än illusion, även om ni kanske är mitt uppe i att uppleva den. Ni kommer på så sätt verkligen att bli stilla och känna Gud. Du kommer att känna Gud i allting som är, i det bästa och värsta, i vad du vill ha och vad du inte vill ha. Båda är vad ditt djupare jag vet är intensivt önskvärt, mycket bättre än det du tror att du vill ha och är inte alls vad du är rädd för.

Detta är bara en vag skiss för er fortsatta väg, kanske en fläkt som kan fångas nu. Även att fånga det på detta vaga sätt kommer att förbereda er bättre för er fortsatta lysande väg, mina välsignade, älskade vänner. Ni lever alla och rör er och är till i Kristusmedvetandet, i Kristusprincipen!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-10-12